

SETKÁNÍ SE SUMUMEM

Sedmý den ráno byl Petřík jako na trní. Vstal už za tmy, posnídal poslední dětskou výživu a teď každých pět minut vykukoval ze své obytné ventilační roury a hledal v hale Sumuma. Už včera zkontroloval a vyčistil svůj starý batoh. Dnes jej znovu prohlédl, všechny dotáhl, zipy promazal kapkou tuku ze sardinek, sbalil si vše, co pokládal za potřebné. Pak batoh vybalil a znovu zabalil, aby měl jistotu, aby zabavil ruce a hlavu.

Když konečně Sumumo přišel, zjistil Petřík, jak byl jeho zabezpečený úkryt ve skutečnosti nezabezpečený. Sumumo vůbec nepotřeboval provaz s uzly. Vyhopsal jako pavouk po kovové konstrukci a pak snadno přeskočil na plech ventilace, tak lehce a tiše, že nezpůsobil větší hluk, než přistávající kos.

Petřík jej spatřil, až vklouznul dovnitř. Strašlivě se lekl, ale podařilo se mu zadusit výkřik překvapení hned v zárodku. Sumumo se stěží do roury vešel. Posadil se na podlahu, podal Petříkovi ruku, zvědavě se rozhlédl se kolem a nespokojeně zavěťřil.

„Hmm, vidím, že můj dárek jsi našel. A asi i použil. Jídlo jsi asi zblajznul všechno? Bylo dobré?“ usmál se.

„Jo, to jo, bylo super!“ Opětoval úsměv Petřík

„A oblečení si schováváš na horší časy? Je ti malé? Nebo si myslíš, že je nepotřebuješ? “

„No, to ne. Moje triko je docela potřhané. Ale, tak nějak ... mi to bylo líto špinit. Jako, že asi úplně moc nepotřebuju čisté tričko, když jsem špinavý, víš?“ špitl Petřík.

„To je vidět. Vlastně cítit,“ usmál se Sumumo. „Děsně smrdíš. První úkol bude očistná koupel s pořádným kusem mýdla!“

„A kde jsi vlastně byl, Sumumo? Těch sedm dní?“ pokoušel se zamluvit hygienický nápad Petřík, protože voda v řece byla studená.

"Po tom co jsem ti pomohl utéct, tak jsem pár dní moc nevycházel. Měli na mě spadeno. A pak jsem taky potřeboval zařídit si před odchodem pár věcí a připravit na dnešek čistý vzduch. A říkej mi klidně Su, je to kratší."

„Před cestou? Ty někam zase půjdeš, Su?“ posmutněl Petřík.

„Ne. My někam půjdem!“ usmál se Sumumo.

"Jo, tak jo, Su. To je boží! Půjdu moc rád. Někam ven. Do lesa? Hlavně pryč z těchto pitomých rozvalin. Ty máš kam jít? A proč potřebuješ čistý vzduch? Copak je nepřepereš? Myslel jsem, že si poradíš s kýmkoli. Bylo to super, jak jsi na ně před týdnem vletěl, určitě zmlátíš celou armádu Zlounů! Přece tě nezastaví!" rozohnil se Petřík a chrtil na Sumuma hromady otázek. Otázek, které se v něm po všechny osamocené dny hromadily, a zůstávaly nepoloženy. Až doteď.

"Tak ty jim říkáš Zlouni? Dobré jméno. Oni si říkají Vlci. Jo, asi bych přebral hodně Vlků. tedy Zlounů. Ale musel bych jim ublížit. Možná hodně ublížit. A to nechci."

Petřík udiveně nadzvedl obočí. "A pročpak nechceš? Jsou přece zlí. Ublížili mi. A tobě by taky ublížili. Kdyby mohli."

"To není tak jednoduché," zavrtěl Sumumo hlavou. "Nikdo z nás není vševědoucí. Nemáš právo někoho trestat jen tak, ze své vůle, z rozmaru. Co ty o nich víš? Jsou opravdu tak špatní? Nebo jsou takoví, aby přežili? Víš jací byli předtím? Co prožili, když zmizel náš svět?"

"A ty je znáš?" zeptal se Petřík a cítil s malinko provinile.

"Dost jich znám." připustil Sumumo. "Od vidění, ze základky, některé i ze střední. Pár je jich z děcáku pod lesem. Jedna holka má mámu feťačku. Ten tlustý kluk žije jen z babičkou, rodiče a brácha se mu zabili v autě, když pro něj jeli na tábor. Je závislý na lécích proti depresi. Nebo spíš byl. Ten, kterému říkají Čert, je pěkný grázl. Už na základce vyhlášený rváč. Dvakrát propadl. Jeho děda byl dlouho na naší škole ředitelem, rodiče pracovali na ministerstvu školství, doma skoro nebyli, neměli na něj čas.

Třeba by byli lepší, kdyby dostali šanci. Kdyby jim někdo pomohl. Kdyby měli lepší rodiče. Pořádné kamarády. Alespoň kapku štěstí. Nejsem neomylný, vševědoucí, nejsem soudce, abych rozhodoval, komu ublížím a komu ne."

"No ... a když ... hmmm..." Petřík chvíli přemýšlel a cumlal špinavý prst. Pomáhalo mu to v soustředění. "Když jsi mě zachránil, tak jsi jim neublížoval? Vypadalo to, že je mlátíš, co můžeš. Myslel jsem, že ... možná ... že jsi někoho z nich ... to ... zabil ... třeba ... asi." Dokončil Petřík nejistě myšlenku a koukl provinile na svého zachránce.

"Ne, nikoho jsem nezabil!" ohradil se Sumumo. "Jen jsem rozbil pár nosů a vyrobil pořádné modřiny, abych ti umožnil utéct a pak jsem taky utekl."

"A oni taky nikoho ... to ... nezabili? U nás v domě ... šel jsem hledat ... něco, pomoc, já vlastně nevím co, a viděl jsem u sousedů, víš ... jen nohy, jak se houpaly v ... v pokoji." Petřík se celý roztřepal a z očí mu vyrazil proud slziček.

Sumumo Petříka objal kolem ramen. "Ne, oni myslím nikoho nezabili. Jsou to jen kluci a holky, kteří si potřebují dokázat, jak jsou děsně úžasní, silní a děsiví. Velk děcka, kterým se nechce makat a nutí slabší, aby makali za ně. Občas někomu vrazí pár facek, občas se pořádně servou, ale nemyslím, že by někdy někoho úmyslně poranili.

Ale když se všechno ... změnilo .. tak někteří lidi prostě neunesli změnu. Už nedokázali žít. Ty jsi byl určitě taky smutný, vystrašený, hladový, zoufalý, ... ale dokázal jsi všechno překonat, protože jsi silný. Jenže někteří starší lidé tak silní nebyli. Trápili je navíc nemoci, byli možná sami, neměli dostatek léků. No ... a tak různě a všelijak podobně, jak by řekl Rychlonožka." Vesele zakončil neveselé povídání Sumumo.

"A hele, nechceš náhodou jen zakecat to umývání? Nevypadáš jako milovník mýdla a studené vody," dodal a mrknul levým okem.

To se chtěl Petřík vždycky naučit. Mrkat jedním okem. A taky pískat na prsty. Jezdit na jednokolce. vylézt šestkovou cestu na umělé stěně. A skákat šipku z velkého můstku. Samozřejmě to Sumumovi řekl.

Su se zasmál. "Tak jo. Tak si zbal všechno co potřebuješ a co má nějakou cenu. Trvanlivé jídlo, oblečení, náradí, deky, nůž, prostě užitečné věci. Třeba tě někdy naučím pískat na prsty a když najdeme můstek, tak i skákat."

Tygřík popadl batůžek. "Mám už zabaleno. Zápisník, do kterého si píšu deník. Taky dvě prima tužky," pochlubil se. "A zavírací nůž. A konzervy! Všechno oblečení od tebe, podle předchozího textu"

Su s Petříkem prošel ještě jednou obsah batohu. Z jídla vyřadil jablka a brambory. Věděl, kde cestou najdou čerstvé. Petřík ještě naposled zkontroloval svůj plechový příbytek, rozloučil se s důvěrně známými rezavými stěnami, s novinovou postelí, naposled slezl po uzlovatém provazu na zem. Su pak provaz vytáhl zpět do ventilace a slezl dolů bez jeho pomoci.

"Tak, jdeme! Zkus nemluvit, ani nešeptat, dávej pozor kam šlapeš, nedělej hluk, koukej pozorně kolem sebe a drž se těsně za mnou. Jasně?" Su vytáhl zpoza jeřábové nohy velký černý batoh, nahodil jej na široká záda a vyrazil směrem k řece.

Jak se cesta zdála Petříkovi snadná, když šlapal rozvalinami továrny se Sumumem! Su šel opatrně, tiše, držel se ve stínech a na skrytých stezkách, často se zastavoval, pečlivě prozkoumával okolí pohledem i sluchem. Přesto Petřík cítil v jeho rozhodných pohybech, v hrdém držení těla, v přímém pohledu sebedůvěru, jistotu a odvalu. Nebyl to zesláblý malý kluk - vyplašená kořist na útěku před predátorem. Sumumo byl dravcem na prohlídce loveckého revíru. Tygrem na cestě tajgou. Věděl přesně co chce a věřil, že to dokáže.

Za půl hodinky se vynořili u řeky Divnice, asi tisíc kroků pod Petříkovým nabíracím místem, na kraji osikového houští. Větve hustě porostlé lepkavými lístky je chránili před pohledy ze všech stran. Su popošel ještě pár kroků a odhrnul oponu z popínavé rostliny, kterou Petřík neznal. Skrývala asi dva metry široký prostor s čistou proudící vodou, přírodní bazének zbavený větví a kořenů.

"To je moje koupelna!" pochlubil se Sumumo. "Tak šup, sundej ze sebe všechny ty špinavé hadry, pořádně umýt a pak do čistého."

Petřík opatrně zkusil palcem u nohy vodu. "Je studená. A nemám ručník, ani mýdlo! A byl jsem teď dlouho nemocný... nevím jestli bych tam vůbec měl lézt. Do vody."

Su otevřel svůj batoh. "Ručník ti půjčím. Krásný velký kus starého prostěradla. A mám tady ještě trošinku sprchového gelu. Schovával jsem jej pro případ nouze. A teď, myslím, je právě ten nejhorší případ nouze, co jsem kdy viděl. Važ si toho! Cokoli kosmetického je dnes obrovská vzácnost. Já se myju jen vodou a pískem."

Petřík pochopil, že není vyhnutí. Sloupal ze sebe opatrně všechny propocené vrstvy, s mnohým vzdycháním, hekáním a drkotáním zubů vlezl do vody stěží po pupek a za tři vteřiny byl zpět na břehu.

"Tak, a jsem čistý! Brrr... to byla ledárna" prohlásil vítězně.

Ale Su se nenechal tak lehce odbýt. Odněkud z houští vyčaroval houbičku na mytí nádobí, rýžový kartáč, popadl Petříka silnou rukou, polil sprchovým gelem a drhnul a drhnul, až černá pěna stříkala na všechny strany. Pak hodil Petříka znovu do vody a párkrát potopil pod hladinu. Až modrající rty jej obměkčily, dovolil Petříkovi vylézt na břeh a hodil mu prostěradlo.

"Jjje mmi dděsnná zzzimmmaaa," drkotal Petřík zuby a pokukoval vztekle po Sumumovi. "Uuurčitě budddu nnemocnnný!"

"Pořádně se utři a natáhni na sebe čisté věci. Pohni sebou, vyrazíme rychlý tempem, za chvíli ti bude horko!" Pak popadl hromadu špinavých svršků a vše nacpal do starého vykotlaného pařezu. Jen tričko a ponožky hodil přes křoví na hladinu Divnice. Petřík udiveně vytáhl obočí.

"To je na zmatení," vysvětlil Sumumo. "Třeba to najdou a budou si myslet, že ses při koupání utopil."